

ZÁRÓSZÓ VOLT A FÚVÓSTALÁLKOZÓN

„Ha a férfiak a helyükön állnak”

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek.

Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Kor 16:13-14.)

Szívesen emlékszem vissza azokra az időkre, amikor én is zenekari tag voltam. Az együtt zenélés feledhetetlen élményeket adott.

A gyülekezetben az éneklés, a zenélés nem valami hézagpótló időtöltés. Nem azért énekelünk, vagy játszunk el egy-egy zenedarabot, hogy „ne csak mindig beszéd hangozzék el”. Sokkal inkább azért, mert szeretnénk az emberek szívét felkészíteni arra, hogy az Istennel találkozzanak. Fontos, hogy ezt komolyan vegyük, és így vegyünk részt az istentiszteleteken, és így szolgáljuk Istent.

A helyükön álljunk!

A férfiak, ha a helyükön állnak, sokat tehetnek a közösségükért. A férfiak helyét nem úgy jelölte meg Isten – sem a családban, sem a gyülekezetben –, hogy valahol az utolsók legyenek. Sokkal inkább azt kéri tőlünk, hogy elől legyünk. Nem úgy, hogy uralkodjunk a családon, vagy a gyülekezeten. A felelősségben és a szolgálatban vegyük ki

elsőként a részünket. Hogyha egy férfisereg az Isten által kirendelt helyen áll, akkor rajta keresztül Isten sok áldást adhat a közösségnek, a környezetnek amelyben él. Azt kívánom, hogy ilyen férfiak legyünk. Vállaljuk el az Istentől kapott szerepünket. Mert ha a férfiak nincsenek a helyükön, akkor hanyatlik a család, a közösség, akár egy egész nép. Helyükön kell lennünk a zenei szolgálatban, hasonlóan az igeszolgálatban, a felelősség vállalásában.

Hitben álljunk!

Minden attól nyer tartalmat, hogy hiszünk. Ma nem azért jöttünk ide, hogy egymást ünnepeljük, vagy magunkat. Hanem azért, mert hiszünk az Istenben, és őt akarjuk dicsőíteni. Ezért szép és tartalmas az istentiszteletünk, mert hiszünk a láthatatlan, de valóságos Istenben. S ebben a hitben kell nekünk erősen megállnunk. Mert mondják az emberek: „te ilyen hitben vagy, én másféle hiten vagyok, stb.”. Egyetlen igaz hit van, az Úr Jézus

Krisztusba vetett hit. Ha ez ott van a te szívedben, akkor ebben légy erős. Védj, tápláld, és engedd, hogy Isten a hited által tegyen sok csodát abban a környezetben, ahol élsz.

Erősek legyünk!

A harmadik fontos kérése az igének: erősen megállni – nem ingadozni. Nem ide-oda futkosni, hanem ahol Isten megjelölte a helyedet, ott erősen állj. „Várj sokat az Istentől és vállalj sokat az Istenért.” Nem lehetünk olyanok, mint akik semmit nem várnak az élettől. Igenis várjuk azt, hogy az Isten megáldja a kezünk munkáját, szolgálatunkat, családukat, közösségünket. S ha mi ezt várjuk tőle, ő ezt meg fogja tenni. Éppen ezért, erősen álljunk.

Úgy menjünk haza innen testvéreim, mint akik kívánjuk az Istent teljes szívünkkel szolgálni, szeretni, hogy rajtunk keresztül isteni áldások áradhassanak a környezetünkbe.

BUDAI LAJOS *lp.*, Zilah

A TÉL BEÁLLTA ELŐTT

Meglepő, hogy milyen kevés utalás történik a Bibliában mind a négy évszakra. Sokkal többet hallunk a nyárról és a télről, mintsem a nyarat megelőző tavaszról, vagy a tél érkezését jelző őszelel. Valószínű ez azért van, mert a tavasz és az ősz lényegében átmeneti évszakoknak voltak tekintve Izráelben, míg a hangsúly a másik két évszakon volt. Ennek fényében tehát nem nehéz megérteni, hogy a bibliai időkben Izráel főleg két évszakban élt: nyáron és télen. A Földközi-tenger környékén a telet sokkal inkább eső jellemezte mintsem hó, bár az utóbbi sem volt ismeretlen. Pál apostol azt mondja Timóteusnak, hogy igyekezzen a tél beállta előtt hozzá menni. **Vonjunk le ebből néhány tanulságot.** (Borzási Pál *lp.* írása a 3. oldalon folytatódik.)

Hálaadónap a Hargitán

Évek óta szeptember második vasárnapján a székelyföldi baptista testvériség hálát adni gyűl össze a Hargita Keresztyén Táborba. Nagy öröm számunkra, hogy van egy ilyen hely itt a Székelyföldön, ahol összegyűlhetünk és szabadon dicsérhetjük Istent testvéri közösségekben megemlékezve a sok jóról, áldásokról, szabadításról, amit végbevitt az életünkben.

Mennyei Atyánk csodálatos napsütéses idővel ajándékozott meg bennünket, így körülbelül ötszáz testvér jött el a székelyföldi gyülekezetekből a hálaadás helyére, hogy elmondjuk imában, énekben, bizonyágtételben azt, amit az Úr véghezvitt az életünkben, hogy hálát adjunk mindazért, amit Tőle kaptunk, mert „*Mid van uyanis, amit nem úgy kaptál volna?*” (1Kor 4,7 Károli fordítás).

Már az imaórán hálaadásra hangolódott a szívünk, amikor Dóczi Tibor, Deák Zsolt és Boros Róbert lelkipásztor testvéreink arra irányították a figyelmünket, hogy lássuk meg életünkben, környezetünkben azt, hogy jó és örökké tart az Úr szeretete. Különösen sokatmondó volt az a gondolat, mely szerint fontos, hogy meglássuk Istent, akitől jönnek az áldások, ne csak az áldásokat lássuk, hanem sokkal inkább Istent, aki az áldások kútfeje.

A délelőtti igehirdetés, amit Simon András lelkipásztor testvérünk tartott a Lk 17:11-19 alapján tovább fokozta bennünk az önvizsgálatot és a hálaadást. Az ige alapján megérthettük azt, hogy Jézus Krisztus minden embert ki akar gyógyítani a bűn leprájából. Az ember életében nem az a legfontosabb, hogy milyen betegség gyötri a testét, hanem az, hogy meg van-e váltva. Az Úr Jézusnak van hatalma a testi betegségek fölött, csupán egy szavába került, és meggyógyult a leprás, de ő elsősorban azért jött, hogy a bűn leprájából tisztítson meg mindannyiunkat. Az igéből hallhattuk azt, hogy a meggyógyult leprás „nagyszóval” dicsérte az Istent, örömmel örvendezve az Úr előtt.

Jézus örömmel fogadja a hódolatot, és engedi, hogy örömeinket és fájdalmunkat elmondjuk neki a lábai elé borulva.

Az igehirdetést követően megújítottuk az Úrral kötött szövetsé-

Hálaadó kosár (illusztráció a táborból)

günket az úrvacsorában. Ezúttal hálát adtunk az örök életért, amit drága Megváltónk vérén szerzett meg nekünk.

A két igehirdetés közötti szünetben lehetőség volt a beszélgetésre, ismerkedésre, rég nem látott testvérekkel való találkozásra, valamint a tábor személyzete által elkészített ízletes ebéd elfogyasztására.

A délutáni istentisztelet igen változatos programot ígért. Áldottuk Istent hálás szívvel sok szép énekünk által. Számomra mindig felemelő érzés, amikor sok testvér ajkáról szívből tör fel énekek által is a magasztalás, a hála. Borzasi Gyula lelkipásztor testvérünk beszédében megemlékezett arról, hogy 90 évvel ezelőtt alakult meg a Magyar Baptista Szövetség Romániában. Testvérünk felhívta figyelmünket arra, hogy hálaadással áldozunk az Úr előtt elődeinkért, akik kitartottak hitükben azokban a nehéz időszakokban is, amikor az Antonescu kormány idején sok baptista imaházat bezártak, vagy amikor a kommunista rendszer üldözte a hívőket.

Felszólított bennünket arra is, hogy tartsunk bűnbánatot, mert van miért, valamint emlékezzünk a múlt eseményeire úgy, hogy előre tekintünk, és reménykedve Istenben bízunk. „Megbecsülve a múltat, értékelve a jelent, hogy reménykedve tekinthessünk a jövőbe mi és gyermekeink”.

Az igehirdetésben, amit Sallai Jakab lelkipásztor testvérünk tartott a 103. Zsoltár 1-13 versei alapján, hallhattuk azt, hogy nekünk, embereknek tanulnunk kell a hálaadást, mert természetünkben ott lappang a hálátlanság. Meg kell látnunk azt, hogy van okunk a hálára, és nincs okunk a hálátlanságra. Naponként meg kell emlékeznünk arról, hogy mennyi jót tett velünk az Úr. Ha körülöttünk sivatag van, szívünk legyen oázis. Isten azt akarja, hogy gyermekei a hálaadás keskeny útján járjanak, és nem a hálátlanság útján. Testvérünk emlékeztetett arra is, hogy az igazi hála Istenhez kapcsol, és az az ember, aki őszintén hálát ad Istennek, az hálás tud lenni testvére felé is.

Végezetül azokat a sokatmondó bizonyágtételeket is megemlítem, amik az igehirdetés előtt hangzottak el, melyekből ugyancsak épülhetünk, hallva, hogy lesz, és van hálaadó ünnepély azok számára, akik ismerik az Úr bocsánatát. Jézus velünk jön a völgybe, a kísértések közé, akkor is, ha véget ér a hálaadó ünnepély. Nem tudhatjuk, jövőre ki tud eljönni és ki nem a hálaadó ünnepélyre, de tudjuk azt, hogy a hívő ember számára mindig igaz és erőforrás az ami a Róma 8:28-ban található: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.*”

VERESS TERÉZ, Székelykeresztúr

A tél beállta előtt

Folytatás
a címlapról

„Igyekezz a tél beállta előtt megjönni” (2Tim 4,21a)

Számít a tél közeledtével

Pál apostol szavából kicseng, hogy a téli évszak beállta előre látható. Ő számít a tél közeledtével, vagyis a „törvényszerűen” működő évszakok körforgásával. Számára az évszakok váltakozása nem kiszámíthatatlan, sem nem véletlenszerű. Miért nem? Valószínű azért, mert Pál apostol Isten szavára alapozva számított a tél beálltára: „*Ennek utána, míg a föld léssen... hideg és meleg, nyár és tél... meg nem szűnnek*” (1Móz 8,22). Nyár után tehát jön a tél. Pál számára ez biztos.

Ennek ismerete megnyugvást és biztonságot jelent számunkra. Mivel tudjuk, hogy a dolgok menetét a világon – köztük az évszakok váltakozását is – maga Isten irányítja, és mivel Isten tökéletesen megbízható kormányzója a világnak, ezért bátran számíthatunk, sőt, előre jelezhetjük a következő évszakot a naptárunkban. Valahányszor a hívő ember az időszakok váltakozását látja a természetben, a következő és kiszámítható Isten ígéretének beteljesedését látja benne.

Pál apostol továbbá a telet, vagyis az esős évszakot olyan bizonyoságtévő időszaknak nevezte, amely által Isten tulajdonképpen önmagáról beszél: „*nem hagyta magát tanúbizonyosság nélkül, mert jótévőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket*” (ApCsel 14,17).

A hívő ember tehát a téli esőben és a nyári termésben egyaránt Isten jóságos kezét látja. A zsoltáros még a hóban, ködben és szélviharban is azt látta, hogy mindezek az Úr rendelését cselekszik (Zsolt 148,8). Vajon így tekintünk mi is a viszontagságos időjárásra?

Jöhetnek viszontagságos idők

Amiképp számítunk a természetben a téli évszak beálltával, épp úgy kell számolnunk lelki síkon a viszont-

tagságos idők eljövételével. Hiszen az életnek is van tele! „*E világon nyomorúságtok lesz*” – mondta az Úr Jézus (Jn 16,33). Sajnos, manapság eléggé terjed mifelénk az ún. jólét evangéliuma, és egyesek azt hirdetik, hogy a betegség, nyomorúság és szegénység nem az Úrtól van. Hiszen hogyan is akarna az Úr ilyen viszontagságos életet az ő gyermekeinek? Nem azt mondta-e, hogy életünk lesz és bővölködni fogunk?

Azonban az ilyen és ehhez hasonló igék kiragadása a Szentírás összefüggéséből nem vezet megoldáshoz. Pál apostol (2Kor 12,7), Trofimusz (2Tim 4,20), Timóteusz (1Tim 5,23) és Gájus (3Jn 2) esete mind jelzi, hogy a mi életünkben is beállhatnak viszontagságos idők, amelyek tarthatnak rövidebb vagy hosszabb ideig – legkésőbb Krisztus visszajöveteléig. De épp ezekben kell türelmeseknek, bizakodóknak és hűségeseknek bizonyulnunk. „*Dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes túrét nemz*” (Róm 5,3).

A télre készülnünk kell

Amennyire lehetséges, a téli évszak beálltával járó viszontagságos idők megelőzendők és elkerülendők. Vajon mire gondolt Pál apostol, amikor arra intette Timóteust, hogy igyekezzon tél előtt megérkezni? Talán arra, hogy elkerülje a téli utazás viszontagságait? Lehet, hiszen Jézus tanítványainak is kellett imádkozniuk, hogy ha lehet, akkor ne télen kelljen majd menekülniük (Mt 24,20). Vagy talán arra gondolt, hogy még tél előtt megkaphassa Timóteustól a kért köntöst, és így nem fázva, hanem meleg ruhával várhassa a zord telet a börtönben? Ez is lehetséges (2Tim 4,13).

Bármelyik legyen is a válasz, tény az, hogy a télre készülnünk kell, és amennyire lehet, fel kell készü-

nünk az azzal járó viszontagságok elkerülésére. A mi felelősségünk tehát ez: tegyünk meg mindent, hogy az élet tele ne érjen bennünket váratlanul.

Imádkozunk Istenhez, hogy ne vigyen minket kísértésbe, szabadítson meg a gonosztól, és óvjon meg minket az élet telétől. De ha az Úr másképp tenné, emlékezzünk meg arról, hogy nem más, hanem épp „*ő változtatja meg az időket és az időknek részeit*” (Dán 2,21). Ha ez így van, akkor fogadjuk el azt alázattal és ne lázadjunk az Úr nevelő eszközei ellen. A viszontagságos idők végül sürgetnek. Visszaemlékszem arra, amint a szüleim igyekeztek gyermekkoromban a tél közeledtével az őszi munkák befejezésére és a termőföld letakarítására. Timóteusnak is „*igyekeznie*” kellett.

Minek van az ideje most?

Gondolkozzunk el: felkészülünk-e megfelelően az élet viszontagságainak kellő megelőzésére vagy annak hittel való fogadására? Nincs-e valamelyikünknek tél a szívében, mivel meghidegült bennünk a testvérünk iránt való szeretet? Talán rendeznünk kellene az Úrral elhanyagolt bűneinket? Vagy ki kellene békülnünk atyánkfíával?

A zsoltáros szerint a nap tudja az ő lenyugvásának idejét (Zsolt 104,19). Jeremiás szerint a fecske is tudja a maga rendelt idejét az elköltöztetésre (Jer 8,7). Mózes azt írja, hogy az évszakok is tudják, hogy nyárra tél következik (1Móz 8,22).

Vajon nekünk minek van az ideje most? Semmiképpen sem vagyongyűjtésnek, ahogy azt Géházi gondolta, hanem inkább Isten országának elsődleges keresése! Ha ezt tudjuk és cselekszük, akkor boldogok leszünk. A többi pedig mind megadatik nekünk – még tél idején is! Hiszed-e ezt?

BORZÁSI PÁL *lp., Magyarlóna*

Nagyvárad-belvárosi gyülekezet

Nagyvárad, szeptember 12.

A koraószi nap sugarai lassan bearanyozzák az ünnepre készülő nagyvárad-i magyar baptisták útvenetét. Már a reggeli órákban zsúfolásig megtelt a közel hatszáz férőhelyes templom, sőt az udvaron épült 200 személyt befogadó körépület is kicsinek bizonyult. A gyülekezet vezetőségének időben értékesített meghívói célba érték. Ezt bizonyítja a nagyon változatos hallgatóság összetétele. Dr. Simon József lelkipásztor testvér örömkönteivel küszködve nagy szeretettel köszöntötte a gyülekezet tagjait, vendégeit s nem utolsó sorban az anyagyülekezet hazatérő fiait a székelőföldtől a szilágysáig, a magyarhon számos helységétől a tengerentúli Texasig, és Chicagoig. Résztvettek a jubileumon a rogeriuszi gyülekezet, a betlehemi közösség, valamint a roma testvérek küldöttei is. Öröm volt találkozni a Nagyváradról elszármazott családok és testvérek közül hazaérkezett mintegy 15 lelkipásztossal.

Áhítat és igei üzenetek

A jubileumi istentisztelet hálaadással és könyörgéssel kezdődik. Halász Ferenc testvér felolvassa a Jel 2:10-11 verseit: „Légy hív mindhalálig és néked adom az életnek koronáját. Akinek van füle hallja, mit mond a Lélek

a gyülekezetnek”. Ezekkel a szavakkal buzdít testvérünk a hálaadásra a hűségért és Isten kitartó szeretetéért. Az áhítat további perceiben Gergely András, dr. Buzle Dániel és Kulcsár Imre testvérek bátorítanak a könyörgésre, arra kérve minden jelenlétűt, hogy úgy küzdjünk e földi életben, hogy harcunk győzelemmel végződjék s az élet koronáját mindannyian megkaphassuk.

A délelőtti órák igei üzenete Simon testvér tolmácsolásában hangzott el, aki 1Sám 7:12 versét olvasta fel, kihangsúlyozva a vers második felét: „Mindaddig megsegített minket az Úr”. 125 évvel ezelőtt alakult meg a nagyvárad-i gyülekezet. Azóta sok minden történt. Sámuel kezében a kő az isteni gondviselést jelképezte. A mi gyülekezetünk is felemelheti a Segítőnek követ, hálaadásunk oltárára téve azt. Az igehirdetés befejezése után szónok testvérünk a következő lelkipásztorokat kéri fel hálaadó imára: Giorgiov Adrián, Szabó László, Szűcs Sándor, Bódis László, Albert Zolt, Eszes Zoltán, Horváth Ferenc, Füstös Gyula, ifj. Szabó Mihály, Szekrényes Pál, Tóth Zoltán, és Bódis Sámuel.

Az ünneplés délután 5 órakor folytatódott, amikor Lukács János testvér – jelenleg a Chicagó-i gyüle-

kezet lelkipásztora – adta át igei üzenetét a jubiláló gyülekezetnek Józsué 24:1 verse alapján. Testvérünk kihangsúlyozta, hogy amiképpen Józsué összegyűjtötte Izráel népét és az Úr elé álltak, úgy áll az Úr előtt ez a népes közösség is. Alkalom van a visszatekintésre, de a tovább lépésre is. Itt az ideje az emlékezésnek és az Úr vezetéséről való meggyőződésnek. Adjátok szíveteket az Úrnak és legyen ez a mai nap az újraindulás ideje – fejezte be szolgálatát Lukács testvér.

Krónika

A nagyvárad-i gyülekezet krónikáját Giorgiov Adrián testvér ismertette. A 125 éves történelem négy nagyobb fejezetre osztható:

- a gyülekezet keletkezése, a gyülekezet missziója, imaházak építése (1885 – 1920: Kornya Mihály, Boros Imre, Darabont Gyula)

- újrászervezés, zavaros idők, menteni az elvesztett (1920-1940: Búzi Károly, ifj. Bordás István, Dr. Bíró László)

- változó körülmények, új korszak (1940-1989: Bokor Barnabás, Megyesi József)

- áldott történetek, evangélikációs alkalmak, missziós gyülekezetek (1989-2010: id. Veress Ernő, Simon József, Giorgiov Adrián).

A jubileumra megjelent a gyülekezet történelme könyv formájában is. Ennek utószavában Giorgiov Adrián testvér ezt írja: „*E krónika a mindenható, bölcs Isten jóságáról, kegyelméről és könyörületességéről beszél. Nem könnyű összesűríteni egy gyülekezet 125 éves történetét. Annál nehezebb megfelelően kiértékelni mindazokat a személyeket, eseményeket, folyamatokat, amelyek nyomot hagytak a gyülekezet életében. ...Az Úrnak tartozunk hálával a múltért, és egyedül tőle kérhetjük a kegyelmet a jövőre nézve. Egyedül Ő adhat jövőt egyénnek is, gyülekezetnek is. ...Elődeink között voltak olyanok, akik Istentől nyert látással néztek a jövőbe, és terveztek....Nyerjünk olyan látást, amely az örök értékeket és Isten örökkévaló országát célozza meg.*”

A gyülekezet krónikáját részletesen megtaláljuk a már említett könyvben, melyet Eszes Zoltán lelkipásztor szerkesztett munkatársaival Dr. Szebeni Olivérrel és Sági Jánossal, valamint az utóbbi 25 év eseményeit megörökítő fénykép táblákon Megyesi József nyugalmazott lelkipásztor és Mirjám Naómi készítésében. (Eszes testvér jelenleg Magyarországon él és szolgál, korábban Biharszentjánoson a Belvárosihoz tartozó leánygyülekezet tagja volt.)

Köszöntések

Mind a délelőtti, mind a délutáni találkozón elhangzott néhány testvéri köszöntés is.

– Kovács Gyula lelkipásztor a nagyszalontai gyülekezet, a nagyváradi missziókerület valamint a Szövetség vezetőségének köszönését tolmácsolta,

– Paul Negruț a 25 évvel fiatalabb testvér, az Emánuel román baptista gyülekezet lelkipásztora és a nagyváradi EMÁNUEL egyetem rektora hozta a román testvérek üdvözlését.

– Eszes Zoltán lelkipásztor a magyarországi munkatársak nevében szólt,

– Szabó László a Nagyvárad-Rogériuszi gyülekezetéről adott hangot,

– Papp Dezső lelkipásztor a biharpüspöki körzet testvériségétől hozott üdvözlést,

– Petyár Lóránd a váradi fiatalok nevében tekint a jövőbe,

– Megyesi József saját és Sági János egy Kárász Izabella verssel köszöntötte a gyülekezetet.

A gyülekezet ének-zenekara Bokor Barnabás és Borbély Ferenc, a vegyes kórus Gere Szabolcs, Székely András és Garai Zsolt vezetésével szolgált. Megemlékezésre méltó a Füstös Gyula vezette lelkipásztorok (15) kórusa is, illetve Józsa Krisztina énekszólója.

A déli órákban a hazatért testvérek a tagok vendégszeretetének örvendhettek, míg este mindannyian a gyülekezet által szervezett asztalközösségnek voltunk a vendégei.

Leszállt az este. A nagyváradi gyülekezet 125 éves jubileumának emlékünnepe befejeződött. Testvér és rokon, ismerős és jóbarát meleg kézfogással búcsuztak el egymástól. Ki-ki otthonából tekint vissza és hálátelt szívvel emlékezik 2010. szeptember 12-re. Jó volt együtt lenni, de menjünk tovább Isten áldásával, kegyelmével. Az elmúlt

Simon József lelkipásztor

Giorgiov Adrián lelkipásztor

évtizedek emlékével legyünk mindannyian testvérszerető, krisztuskövetők.

ANTAL FERENC

A székhelyhídi roma gyülekezetben

Papp László testvért iktattuk be június 6-án a székhelyhídi roma baptista közösség lelkipásztorának. Testvérünk Isten akaratára hangolódva, meggyőződésből és a roma testvérek iránti szeretetből vállalta el e nemes szolgálatot. Sokrétű a feladat a roma gyülekezetekben, ahol testvérünk fog szolgálni, de abban a hitben indult el, ahogy Pál mondta: „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Testvérünk bizonyosságtételének alapját az 1Kor 2,1-5 igék képezték. Ez igék biztosítják Papp testvér szolgálatához az alapot. Emberi mivoltunknál fogva félelem és rettegés vesz körül, de bízva az Úr kegyelmében és az evangélium erejében tudjuk, hogy Isten mellettünk áll.

A beiktatási szertartás délután 4 órakor kezdődött. Gergely István testvér mint ügyintéző lelkipásztor vezette a programot. Igei üzenettel Boros Gyula testvér szolgált, az Ézs 52,7-10-ből hangsúlyozva Istennek szabadítását, melyet már megtapasztaltak a testvérek, és ezután is meg fognak tapasztalni. Több köszöntés is elhangzott a

missziókerület vezetősége részéről, szolgatársak részéről, valamint a roma testvérek részéről is. Horváth József testvér, a székhelyhídi II. gyülekezetet képviselve köszöntötte az újonnan beiktatott lelkipásztort. A helyi gyülekezetből Hamza Imre testvér üdvözölte és kívánt áldást új lelkipásztoruknak. Igei üzenettel zárult ez ünnepély, melyet Kőszegi Dániel adott át a közösségnek. Dániel testvérünk sokat fáradozik a

roma misszióért, és szíven viseli a cigány emberek sorsát. Szeretettel arra buzdított, hogy éljék meg a hívó életet és ragaszkodjanak az Úrhoz.

Jó volt együtt örülni cigány testvéreinkkel, velük együtt énekelni: „most élem a legszebb éveimet...” Az Úr áldja meg Papp László testvért és élje legszebb éveit, békességben ott, ahova az Úr helyezte. (B.Gy.)

KIRENDELÉS LELKI MUNKÁRA

Nagyváradon a belvárosi gyülekezetben

Ünnepi díszbe öltözött május 23-án a Nagyvárad-belvárosi gyülekezet, amikor Istennek fiatal szolgáját Petyár Lóránd testvért kézzel kirendelte a fiatalok közötti lelki munkára. Az ünnepségen részt vett Dr. Gergely István, a Szövetség akkori elnöke, Szabó László lelkipásztor, az Erdélyi Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség elnöke, Dr. Simon József és Dr. Giorgiov Adrián a helyi gyülekezet lelkipásztorai, Megyesi József ny. lelkipásztor, vendégek és a népes gyülekezet.

Az istentisztelet keretein belül Gergely István testvér 4Móz 14:24 verse alapján szólt a gyülekezethez, felhívva a figyelmet Káleb személyiségére. Megtudtuk, hogy Káleb a hitnek egy olyan embere volt, akit Isten lelke irányított, tökéletes szív-

vel követte az Urat és szolgált egész életében.

Petyár Lóránd testvér bizonyosságtételében röviden ismertette életrajzát, amiből megtudtuk elhívását a lelki munkára, azt is, hogy megértette Isten szavát, és azt, hogy sok mindenben meg kell változnia. A személyes bizonyosságtétel után a már említett lelkipásztorok egyenként kézzel kirendelték Lóránd testvért, hogy el tudja végezni azt a felelősségteljes munkát, amit rábízott az Úr és a gyülekezet, a jó útra irányítva és azon vezetve az ifjúságot.

A délutáni összejövetel keretein belül Istent dicsőítő énekekkel szolgált a gyülekezet vegyes kórusa, majd néhány köszöntés után Simon testvér záróimájával véget ért az ünnepi istentisztelet. (AF)

2. BAPTISTA FÚVÓSTALÁLKOZÓ

Több zenekar jött el mint az elsőre, és a hallgatók tábora is népesebb volt szeptember 25-én, egy szombati napon, a **Krasznán** megrendezett 2. országos fúvóstalálkozón.

Dél előtt fél 11-kor, a kisváros központjában fújtak először közösen a zenekarok, majd zeneszóval katonásan kivonultak a sportpályára. „*Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát*” – a 89. Zsolt 16. versével köszöntötte Kiss Zoltán helybeli lelkipásztor az óriási félkörben elhelyezkedett együtteseket és a tribün szűfőlásig megtöltött hallgatókat. A kezdő áhítatot Borzási Pál, magyarlónai lelkipásztor tartotta: „*egység, összhang és tisztaság*” voltak a kiscsoportos imádkozás kulcs-szavai.

Köszöntések

A zenekarok egyéni számai között hangzottak el a köszöntők és az igei üzenetek.

Pop Imre polgármester bibliai idézetekkel illusztrált beszédében hangsúlyozta: „Talán fel sem tudjuk fogni, vagy el sem hisszük, milyen ereje van a kürtzengésnek, különösen, ha Isten dicsőítésére használjuk, és az ő akarata szerint. Kíváncsi vagyok, hogy minél többször és hangosan szóljon a kürt hangja, és minden helyet, ahol megharsan a kürt, Isten dicsősége töltse be.”

Végh Sándor, Szilágy megye prefektusa örömeinek adott hangot a szilágysági hívő emberek helytállásával kapcsolatban: „Jól érzem itt magam önök között, gyönyörűek ezek a hangszerek, csodálatosak az emberek is, akik ezeket fújják. Örülök, hogy sok a fiatal is a zenészek között, és hogy ezáltal van utánpótlás”.

Bokor Barnabás zenetanár testvér köszöntőjében a zenélés szakmai oldalára is kitért: 1) öröm ez a találkozó azért is, mert több együttes jött el, és hogy bővültek a zenekarok fafúvósokkal, 2) járunk továbbra is szorgalmasan a próbákra, gyakoroljunk, 3) alkalom adtán merjünk vállalni nehezebb zenedarabokat. Bátorításul az Úr Jézus szavait idézte: „*aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atyát!*”

Nemeshegyi János karnagy, a magyarországi fúvószenekekek képviselőjében adta át a köszöntést, közvetítette Mészáros Kálmán elnök testvér üdvözlését is, majd egy újszerű kezdeményezésről adott hírt. Egy olyan indítványról van szó, mely szerint hasznos lenne megalakítani a Kárpát-medencében élő baptista gyülekezetek összmagyar fúvósmisszióját. Ennek érdekében máris szándéknyilatkozatot tartalmazó íveket osztott szét zenekarjainknak. Nemeshegyi testvér a tavalyi alkalomhoz hasonlóan most is a szilágybagosi fúvósokat dirigálta.

A zeneszámok

Az egyes zenekarok két ízben adtak elő egy-egy önálló darabot. Ezen kívül a program kezdetén és végén közös zenélésre került sor. A 14 együttes 330 zenészből alkotott nagy zenekart Bokor Barnabás, Dimény Sándor, Nemeshegyi János (Mo.) és Petkes Lőrinc vezette.

A mintegy hat órás zenefolyamat a délután fél kettőkor kezdődő

ebédszünet szakította meg. A zenészek és hivatalosságok helyben fogyasztották el a krasznai gyülekezet által biztosított ízletes, előre csomagolt ebédet.

Igei üzenetek

„*Legyen derekatok felőveve, és lámpásotok meggyújtva*” – a Lk 12:35-től kezdődően olvasott igéket Katona László nagyvarsányi (Mo.) lelkipásztor, és a zenei témájú történetekkel gazdagon illusztrált igehirdetést evangélikáló jelleggel tartotta.

A találkozó záró üzenete Budai Lajos lp, missziókerületi elnök részéről hangzott el (szerkesztett változata a címloldalon). Ezt követően került sor a zenekarok részvételét és munkáját elismerő emléklapok és diplomák átadására.

A találkozó befejezése

A találkozó végéig mosolygott az égbolt is, szép napsütést kaptunk, nem olyan perzselő hőséget mint tavaly, és időnként meglegyintett egy-egy őszi fuvallat. „Nagyon örülök ennek az alkalomnak, a mennyország előízét éreztük mindannyian” – mondotta a befejezéskor, szinte már estefelé Dimény Sándor karmester, a találkozó szervezője. Megköszönte a polgármesteri hivatal és a krasznai gyülekezet áldozatos munkáját, a zenész atyafiakat pedig buzdította szorgalmas gyakorlásra a következő találkozóig.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

„Életformálás kreatívan”

A VASÁRNAPI ISKOLAI SZÖVETSÉG KONFERENCIÁJA KOLOZSVÁROTT

Mintha egy gyümölcsös tálat tartanék a kezemben, amelyben finom gyümölcsök vannak összevágva. Már nehéz külön választani őket, ízük összekeveredett, nem tudod, melyik a finomabb. Ehhez hasonlítanám az október 2-án, Kolozsváron megtartott VISZ konferenciát.

Erdély minden részéről érkeztek a vasárnapi iskolai tanítók. A kora reggeli didergést feloldotta az imaház udvarán felszolgált forró tea és kávé. Lelkünk is kezdett felmelegedni, amikor Kis-Juhász Vilmos testvér énekvezetésével felhangolódunk mennyei Atyánk dicsőítésére.

Az előcsarnokban megkaptuk a kitűzőnket, és egy könyvjelzőt a konferencia mottójával és a napi programmal. A gyülekezet falán hatalmas plakát hirdette a találkozó témáját és mottóját: „Életformálás kreatívan”, amely egész nap arra figyelmeztetett, hogy milyen hatalmas munkára hívott el minket az Úr, és milyen nagy felelősség ez, amelyről majd számot kell adnunk.

Bálint Pál helyi lelkipásztor köszöntötte a tanítókat a „kincses

városban”, s azt kívánta, bárcsak mindenki megtalálná az igazi kincset, és azzal térne haza. Az áhítatot Ilyés Lajos aradi testvérünk tartotta. Ismerkedő játék következett, majd a villámkérdésekkel jobban megismertük egymást.

Az első előadásban dr. Berszán Lídia testvérnő a gyermek fejlődésének szakaszairól beszélt. Olyan dolgokról szereztünk tudomást, amelyek felett gyakran elsiklunk, vagy nem értünk. Például: már pici korától vinni kell a gyermeket a gyülekezetbe, mert így természetes lesz neki, családjának érzi; nagyon fontos a vasárnapi iskolai tanítóknak

a hangulata, s a köztük levő harmónia; nem jó, ha egy csoportban valaki mindig mindenben a legjobb.

Szünet után Bálint Emese előadása következett az „Életformálás kreatívan” témában. Kísérletek formájában bemutatta, hogyan vezethetjük rá a tanulókat tapasztalatszerzés által egyes bibliai igazságokra. Jézus is felhasználta tanításaiban az emberi tapasztalatokat – igyekezzünk mi is így aktualizálni a leckéket. Sok-sok ötletet hallottunk,

reméljük, kellő időben alkalmazni is tudjuk őket.

Ebéd következett az alagsorban, ahol a kolozsvári testvérnők vendégszeretete és kedvessége kellemes légkört teremtett.

Délután a GYEK, ITM és REMA oktatási anyagok bemutatására került sor. Mindegyik szervezet színvonalas anyagokat ajánlott használatra. Igyekeztünk olyan anyagokat beszerezni, amely legmegfelelőbb az otthoni csoportunknak. A tevékenységet kisebb csoportokban folytattuk, korcsoportok szerint.

Együttlétünk igei útravalóval zárult. A VISZ elnöke, Borzási Istvánné Márta testvérnő Jézus tanítási módszereiről beszélt a Hegyi Beszéd alapján. Ez a mennyei módszer a tanításra egy pillanatra sem unalmas. Jézus kérdez és tanít, ismét kérdez, és ismét magyaráz – bevonja, meggondolkodtatja a hallgatót. Sokat szemléltet, az ismertetel tanítja meg az ismeretlent. Jó, ha mi is szemléltetünk a mindennapjainkból, amikor tanítunk.

Ezeket a „finom gyümölcsöket” még jobban megízéstitte a sok-sok ima. Jó tudni, hogy Isten kezében van az életünk, ő ad bölcsességet, hogy kreatívan vonzóvá tegyük a vasárnapi iskolát.

Köszönetet mondunk a találkozásért. Imában készülünk a tavaszi konferenciára és a szövetség tisztújítására. Isten áldjon meg minden vasárnapi iskolai tanítót, adjon új erőt, türelmet, töltsse be szívünket az ő Igéje, hogy hasznos eszközök lehessünk az Úr kezében.

BOROS GYÖNGYI, Belényes

Cigánymissziós munkatársi konferencia

AZ ÉV EGYIK LEGJELENTŐSEBB CIGÁNYMISSZIÓS MEGBESZÉLÉSE

Isten iránti hálával emlékezünk vissza szeptember 14-re, amikor közel harminc lelkipásztor, missziómunkás és misszióban szolgáló testvér volt együtt egy egész napon át. Mindannyiunkra jellemző volt a cigányság iránt érzett elkötelezettség, a felénk való szolgálat.

A megbeszélésen jelen voltak a szövetség alkalmazásában álló és cigány gyülekezetekben szolgáló testvérek, a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány valamint a Fundatia Gipsy Mission Románia vezetői és munkatársai.

Az egész napi munkánkhoz a jó lelki alapvetést Tóth Attila és Papp László lelkipásztor testvérek igei buzdítása adta meg. Öröm volt hallani a szívből fakadó hálaadó imádságokat, és jó volt áment mondani a hitből fakadó kéréseket tartalmazó imádságokra.

Ezt követően köszöntő és bátorító szavakat mondtak a Szövetség és a cigánymisszió vezetői. Kovács Gyula, Kőszegi Dániel, Bödő Zoltán és Dan László testvérek egyaránt köszönetüket és hálájukat fejezték ki azok felé, akik életüket odaszánták a cigányság közötti lelki szolgálatra. És örömmel emlékeztek vissza az idei évben nyert lelki áldásokra.

A nap további részében beszámolókat hallgattunk meg a munkatársak részéről. Ezekben szó esett az örömeiről és áldásokról is, de őszintén szóltak a testvérek a nehézségekről és a próbákról is. Csodálatos volt látni azt a sokszínűséget ami jellemzi ezt a missziót.

Mindenki a neki adatott ajándékokkal végzi szolgálatát a rábízottak felé. Külön örömet jelentett amikor bemerítésekről, gyülekezet alapításokról, valamint imaház építésekről volt szó. Sokat jelentett az, hogy a tapasztaltabb testvérek mély alázattal igyekeztek segíteni azoknak, akik csak rövid idő óta szolgálnak a cigány testvéreink között. Örömmel hallgattuk a nyári evangélizációs alkalmakról a beszámolókat, a sátoros alkalmak áldásairól is jó volt értesülni.

Nagy örömmel hallgattuk a nagyváradi és a szatmárnémeti testvérek beszámolóját, akik hosszú idő óta végzik a cigány testvéreink között a missziót, és így nagyon sok tapasztalatra is szert tettek már. Őszintén elmondták örömeiket és harcaikat is, hiszen csak ezen az úton haladva lehet előre jutni.

Örömmel tájékoztattuk a testvéreket arról, hogy az Úr segítségével hamarosan imaházmegnyitó lesz Érmihályfalván. A píri gyülekezet részére is kirendelte az Úr a szükséges épületet, amelyet még az őszi folyamán birtokba is vehetnek. Az abafáji testvéreink öröme is teljes lehet, hiszen elkezdődhetett az imaház építése náluk is, és hitünk szerint a következő évben el is készülhet majd az imaház.

Örömmel tekinthetnek előre a szaniszlói gyülekezet tagjai is, mert az elkövetkező időszakban náluk is elkezdődik az imaház építése. Ezzel párhuzamosan folynak az épületek felújításai és rendbetételei.

Nem nyugodhatunk azonban meg, hiszen nagyon sok helyen van még szükség olyan hajlékokra, ahol az Isten népe összegyűlhet. Hisszük azt, hogy azok akiknek Isten a szívére helyezi cigány testvéreink sorsát, a jövőben is készek lesznek támogatni ezt a munkát.

Külön örömet jelentett, hogy meglátogattak bennünket Eric Barrett testvérék. Szoros kapcsolat köt össze bennünket, hiszen a múltban is építettünk közösen imaházat cigány testvéreink részére, és a jövőben is vannak ilyen irányú terveink. Eric testvér igei üzenetében rámutatott: nekünk nem szabad elcsüggednünk a szolgálatunk végzése közben. Csodálatos volt akkor is, és azóta is azt látni, hogy ez az üzenet milyen sok testvért átsegített a nehéz időszakokon.

Isten kegyelméből a délutáni órákban sokat beszélgethettünk arról, hogy munkánkat hogyan tudjuk a legjobban összehangolni. Elhatároztuk, igyekszünk arra, hogy egységes elveket dolgozzunk ki a cigány gyülekezetekben.

Konferenciánk befejező részében igei tanítást hallgattunk Kőszegi Dániel testvértől, majd úrvacsorai közösségünk volt Kovács Gyula és Péter István testvér vezetésével.

A konferencia végén jó volt azt látni a testvéreken, hogy egymás hite által megerősödve az igei üzenetektől erőt merítve indulhattunk tovább.

ALAPÍTVÁNYI HÍRNÖK

BEMERÍTÉS

Angyalkút

Bemerítési ünnepre gyűlt össze augusztus 22-én, egy verőfényes napsütötte reggelen az angyalkúti gyülekezet. Hat év után ismét megmozdult a víz, és három fehérruhás fiatal nyilvánosan tett bizonyosságot az Úr Jézus Krisztusba vetett hitéről és bemerítkezett. Az új imaház terme zsúfolásig megtelt a közletről és távolról érkezettekkel, a faluból is sokan eljöttek.

Bándi Sándor lelkipásztor alkalmi igét hirdetett a Mt 3:1-17 alapján. A bemerítést Katona János lelkipásztor végezte. A szolgálatokat az erkedi baptista ifjúság énekkara, valamint az aradi 2-es számú gyülekezet fúvóskara gazdagította. A bemerítettek életére kívánjuk Urunk gazdag áldását, sok erőt, kitartást, hűséget és egykoron majd ott fenn legyen övék az „igazság koronája”. A képen balról jobbra: Bándi Sándor lp., Tóth Helda, Varga Csilla, Boros Jácint (katolikus-evangélikus családból) és Katona János lelkipásztor. (K.J.)

Kraszna - roma gyülekezet

Szabadtéri bemerítés volt a krasznai roma baptista gyülekezetben szeptember 12-én délután négy órától, amikor két személy vallotta meg hitét a bemerítésben. Gyönyörű napsütéses őszi délután volt. Több százan eljöttek a körzetből és más gyülekezetekből is, hogy a fehér ruhásokkal, a mennyországgal és velünk együtt örüljenek. Alkalmi igét Gábor Rupi korondi roma missziómunkás hirdetett a Lk 15:22-24 alapján, amiben a legszebb ruháról beszélt. A bemerítést a helyi lp. végezte. Az átöltözés ideje alatt Dóczi György kibédi lp. szólt a jelenlevőkhöz. Az új tagokért kézrátétellel Gábor Rupi és Kiss Zoltán tv.-ek imádkoztak. Az ünnepélyen a krasznai ének és fúvóskar gyönyörűen szolgált. Az Úr áldja és tartsa meg bemerített testvéreinket és segítse őket, hogy bizonyágtételük évek múltán is legyen olyan élő és világos, mint ezen a napon volt. A képen láthatók balról jobbra: Varga Mária, Kiss Zoltán lp. és Dankó Károly. (K.Z.)

Nagyvárad – roma gyülekezet

Július 25-én ismét bemerítési ünnepélyt tarthattunk Nagyváradon a cigánygyülekezetben. Ezúttal 22 fehérruhás tett bizonyosságot hitéről (jobb oldali fotó). Igei üzenettel dr. Simon József lelkipásztor szolgált, a bemerítést a helyi lelkipásztor, Kajcza János végezte. Az új tagok számára kitartást kívánunk, legyenek fény és világosság abban a környezetben, ahová Isten helyezte őket! (K.J.)

Nagyvárad – belvárosi gyülekezet

Augusztus 15-én újra megmozdult a víz a Nagyvárad-belvárosi imaházban, amikor öt fehérruhás vallotta meg a bemerítés vizében, hogy követi Jézus Krisztust. ➔

➔ Az igehirdetést Dr. Giorgio Adrián lelkipásztor végezte, a bemerítést Dr. Simon József.

A fotón (balról jobbra) Soós Erzsébet, Mártonfi Juliánna, Mártonfi Attila, Mártonfi Katalin és Varga Róbert, (elől) Simon József és Giorgio Adrián. (A.F.)

Biharszentjános

Hosszú idő után megmozdult a víz a szentjánosi imaház medencéjében. Az egyetlen fehér ruhást, Buji Margitot a téli evangélizáción érintette az igehirdetés, hűségesen kezdett járni a gyülekezetbe, vágyakozott mind többet megismerni az üdvösség útjáról. Óhajtott minél hamarabb az alámerítésben is részesülni, amelyre augusztus 29-én, vasárnap délután került sor. Az ígét Veress Efraim érszőlősi lelkipásztor szolta – ugyancsak ő volt annak a jeles evangélizációs estének is az igeszólója, amikor testvérnőnket megérintette Isten ígéje. A bemerítést lelkipásztorunk, Papp Dezső testvér végezte.

Biharpüspöki

Szeptember 5-én, vasárnap délután zsúfolásig megtelt az imaház, összegyűlt a körzet testvérisége és máshonnan is jöttek vendégek. Az ígét Dr. Simon József, a nagyváradi belvárosi gyülekezet lelkipásztora hirdette, a bemerítést Papp Dezső helyi lelkipásztor végezte. Fekete Csaba, Marosi Gizella, Borbély Csilla és Papp Kinga voltak a fehér ruhások. Csilla és Kinga a gyülekezetben nőtt fel, az Úr Jézus mellett mindketten már korábban döntöttek, odaszánásuk az idén felfrissült. Csaba és Gizike a világból tért meg. Csabát a téli evangélizáción érintette az ige. Gizike három éves tanítványozási idő után – öt évvel szülei megtérését követően – határozta el magát a Jézus Krisztussal való frigykötésre.

Hegyközszáldobág

Szeptember 26-án, vasárnap délután szemerkélt az eső, ennek ellenére zsúfolásig megtelt az imaház a körzetből és távolabbról jött vendégekkel. Mind fiatalok voltak a fehér ruhások. Ifj. Bálint Imre, Kázmér Zsanett, Ferenczi Brigitta és Kovács István (a fotón balról jobbra) a gyülekezetben nőtt fel, és már többször megszólított őket az ige. A nyár folyamán véglegesen eldőlt az odaszánásuk.

Az ünnepélyen Dr. Simon József testvér hirdette az ígét, a bemerítést a körzet lelkipásztora Papp Dezső testvér végezte. A biharpüspöki körzet három gyülekezetébe beépült új tagoknak kívánunk növekedést és kitartást az Úr Jézus követésében. (Sz. L.)

NOVEMBER, AZ ELMÚLÁS ÉS EGY IDÉZET

Tavaszi volt, de én a nyarat vártam; a meleget, a patakok hűs vizét.
Nyári volt, de én az őszt vártam; a színes leveleket, és a hűvös, száraz levegőt.
Ősz volt, de én a telet vártam; a ropogós havat, és a karácsony örömét.
Eljött a tél, de én a tavaszt vártam, a rügyfakadást, a nap melegét.
Gyermek voltam, de felnőt akartam lenni; szabad és önálló.
Húsz éves voltam, de harminc akartam lenni, érett és sokat ismerő.
Középkorú voltam, de húszéves akartam lenni; ifjú és szabadlelkű.
Nyugdíjas lettem, de középkorú akartam lenni; tevékeny élettel.
Életem elmúlt, és sohasem kaptam meg, amit akartam.

Idézet Linda Dillow: Akinél a szív lecsendesül c. könyvéből

Roma nők országos konferenciája

Hetedik alkalommal került megszervezésre a roma nők országos konferenciája. Nagyváradon, a roma gyülekezet adott helyet az alkalomnak, közel 250-en gyűltek össze a szilágysági és bihari missziókerületből. A téma ugyanaz volt mint a Hargitán: „Mindennek rendelt ideje van” (Préd 3:1-8).

Az áhítaton Mihály Izabella a helyi gyülekezetből a Zsolt 25:12-24-alapján arra buzdított, hogy tartsuk meg a szövetséget az Úrral. Legyünk állhatatosak és figyeljünk gyermekeink lelki fejlődésére, mert ez egy édesanya egyik fő feladata. Szűcs Tünde az Ez 22:30 alapján buzdított: „Isten keresi az imádkozó asszonyokat. Tartozunk azon imádkozó asszonyok közé akiknek számít a gyülekezet és a család lelki fejlődése”. Az áhítat után a jelenlevők csoportos bemutatkozása és szolgálata következett.

A délelőtti előadást Szilágyi Borika tartotta a Préd 3:1 alapján:

„Mikor van ideje a munkának és hol van ennek a határa?” Sokak szerint a munka Isten átka az emberre, de ez nem így van. Isten már az édenben munkával bízta meg az embert (1Móz 2:15). Míg az ember tökéletes kapcsolatban volt Istennel, nem ismerte a fáradtságot, a bűnbeesés után mondta Isten, hogy „fáradtságos munkával élj belőle” (1Móz 3:17). Sokszor mi, édesanyák fáradtan kezdjük és végezzük a napot, mégis lehet örömteli a munkánk ha azt istentiszteletként végezzük.

A kiadós és finom ebéd után három témában volt előadás.

Szűcs Tünde az imádkozásról beszélt. „Istenhez mindig közeledhetünk” – mondotta. „Vizsgáljuk meg és lássuk helyesen magunkat, legyen a gondolkodásunk is helyes, ne képzelődjünk (Fil 4:8). Legyünk hálásak mindenért. Vizsgáljuk meg, hogy mi foglalja el az első helyet az életünkben. Tiszteljük férjünket,

legyünk kedvesek, kiegyensúlyozottak. Ha mindezek megvannak, akkor imaéletünk is a helyén van.”

Kiss Jutka a Préd 3:2 alapján szólt: Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak. A gyász mindig fájdalmas azoknak, akik hátramaradtak. Adjunk szót a fájdalmainknak, ne zárjuk magunkba. Isten vigasztal a legjobban igéje által.

Budai Evódia a gyermeknevelésről beszélt. A gyermek olyan, mint egy növény, a növekedéshez gondoznunk kell és megtanítanunk: (1) becsületességre, őszinteségre, (2) szorgalomra, (3) hogy kapcsolataiban szeretetteljes legyen, és (4) támogassuk abban, amiben tehetséges. A tinikorban a példamutatással érünk el eredményeket.

A délutáni alkalmat Kajcza János helybeli lelkipásztor evangélizáló igehirdetése zárta. Isten áldja meg a romákat, hogy még sokan közülük megismerjék az ő kegyelmét.

PAPP ERZSIKE, Székelyhíd

GYÉMÁNTMENYEGZŐ

Vajdahunyadon

Vajdahunyadon, augusztus 22-én a család és a gyülekezet köszöntötte **Nagy Gézát** és **Irénekét** 60 éves házassági évfordulójuk alkalmával.

Testvéreinket az évek során az Úr négy gyermekkel, nyolc unokával és négy dédunokával ajándékozta meg. Vass Gergely lelkipásztor a Lk 24:13-15-tel és a 4Móz 7:88-al emlékeztetett az elmúlt évekre és buzdított hálára, mert a nehézségek között is Isten velük volt, megtartotta és megáldotta őket. Hálát adtunk testvéreinkért és kértük Istenünk áldását, jelenlétét, kegyelmét további életükre. **Székényes Lídia, Temesvár.**

A reménységben örvendezők...

Kolozsvári és tordai mozgássérült gyerekek – a Játszóházasok – augusztusban eljutottak a Hargita táborba, szeptemberben a Reménység konferenciára.

Tavaly augusztus óta egész évben a következő nyarat vártuk, mert akkor ismét mehetünk a Barnabás házba táborozni. Alig volt olyan játszóházas találkozónk, amikor ne esett volna szó arról, hogy milyen volt a 2009-es Hargitán töltött hét, mit énekelt és merre kirándult a csapat, milyen meglepetések érték a gyereket és milyeneket szereztek ők egymásnak vagy a szüleiknek.

Hogy kik ezek a boldog vára-kozók? Mi magunkat egyszerűen csak 'Játszóházasoknak' nevezzük. Kolozsvári és tordai mozgássérült gyerekek (9-19 év közöttiek) és testvéreik, szüleik alkotják ezt a kis csapatot. Négy éve találkozunk minden szerdán délután egy belvárosi óvoda udvarán vagy termében. Főleg játszani, énekelni, beszélgetni és kézimunkázni szoktunk, de együtt ünnepeljük meg a születésnapokat, együtt járunk parkba, játszótérre, kiállításra és fagyizni, együtt örülünk a húsvétnek és a karácsonynak is.

Nos, a várakozásunk nem volt hiábavaló, mert eljött ismét a nyár és augusztus ötödikén ismét felkerekedünk és megérkeztünk a Barnabás-házba. A „nagy táborban” (mi így emlegetjük), éppen zenéhez volt. Ennek nagyon örültünk, mert mind szeretjük a zenét, énekeket és nagyon érdekes volt az, hogy nem csak felnőttek és fiatalok, hanem gyerekek is zenéltek, énekeltek

Élményeikről beszámoltak, énekeltek is a kolozsvári imaházban.

esténként. Egy este (hétfőn) mi is énekelünk és beszélünk egy kicsit magunkról. Tanulgatunk nemcsak szebben énekelni, de az „új éneket” is megtalálni és megtanulni: Isten dicséretét.

Nemcsak a tábori életbe próbáltunk bekapcsolódni, de sokfelé jártunk is a Hargitán töltött nyolc nap alatt: voltunk a békási szorosban, a Gyilkos tónál, a szentegyházi fürdőben, megnéztük Székelyudvarhelyet. Amikor otthon voltunk, vagyis a Barnabás házban, akkor társas játékokat játszottunk, énekeket tanultunk, trambulinoztunk, sétáltunk a közeli réten, erdőben, pancsoltunk a vizező asztalnál. Délutánonként Ernő bácsi jött hozzánk és együtt tartottunk áhítatot, beszélgettünk. Mindenki elmondta, hogy miért hálás és mi ad neki erőt.

Külön élmény volt számunkra a táborút és a közös éneklés. Viszont szomorúak voltunk a fellobbanó lángokat nézve, mert tudtuk, hogy ez már a tábor végét jelenti.

Amikor tudomást szereztünk az őszi Reménység konferenciáról, ismét mindenki menni készült. Igaz, hogy akkorra már elkezdődik az iskola, igaz, hogy hosszú és fáradtságos az út, igaz, hogy csak öt személy mehetne a kolozsvári csapatból, mégis reménykedtünk abban, hogy újból felkerekedhetünk. A reménységünk beteljesedett, mert végül tizenöten indultunk útnak a Játszóházból és az iskolából is elengedtek mindenkit. Nem igazán tudtuk, hogy mit jelent egy konferencia, csak azt sejtettük, hogy sokat kell majd hallgatni a felnőttek előadásait. Ehhez képest nagyon érdekes program várt ránk és most is könnyes szemmel, de feltöltődve tértünk haza.

Szeptember utolsó vasárnap délutánján beszámoltunk a kolozsvári gyülekezetnek a nyár élményeiről és énekelünk két éneket. Nagyon hálásak vagyunk Istennek és a kolozsvári gyülekezet tagjainak azért, hogy már nem a lépcsőkön felcipekedve, hanem egy kényelmes feljárón juthattunk be az imaház épületébe. Ez is egy jel, egy gesztus, amiből azt érezzük, hogy minket is szívesen látnak a közösségben. Az az imánk, hogy azzal a kis fénnel, ami nekünk van, mi is világíthassunk a magunk helyén és kitartsunk a reménységben.

A kolozsvári Játszóházasok nevében:

BERSZÁN LÍDIA

Egy követendő példa: alkalmassá tették a lépcsőfeljáratot a kerekesszékeseknek.

Beteglátogatás: a gyakorlati istentisztelet

A beteglátogatás jelentős helyet foglal el Istentől kapott feladataink sorában.

Ez akkor is igaz, ha esetenként a lelkipásztorok vagy a gyülekezeti tagok a szükségesnél erre kevesebb hangsúlyt helyeznek.

E fontos szolgálat sokszor időigényesebb, mint amennyit erre szánunk, vagy másirányú elfoglaltságunk egyáltalán megenged. Az a tény, hogy egyre sokasodnak a betegek, mélységesen elgondolkoztat mindnyájunkat és időnk új beosztására ösztönöz.

Feltétlenül előbbre kell lépniünk ezen a területen. Egyrészt azért, hogy egyre kevesebben legyenek azok, akiknek a lelke mélyéről feltör ez a panasz: „*nincs emberem*” (Jn 5:7). Másrészt azért, hogy többen legyenek, akik hálaadással dicsőítik Isten lelkük nyugalmaért és a betegség kötelékéből való szabadulásért.

A Biblia határozottan megkülönbözteti a betegség lehető, vagy konkrét okait (pl. Miriám poklosága), máskor annak célját jelöli meg (Jn 9:1-3). Az emberek viszont – néha még a gyülekezeti tagok is – beleesnek az általánosítás bűnébe. Ez azonban elbizonytalanodáshoz vezet és nagyban bénítja a hasznos és eredményes beteglátogatást.

A BETEGLÁTOGATÁS GYAKORLATI ISTENTISZTELET (Jk 1:27). Ebben a szolgálatban azzal tiszteltem Istent, hogy megbecsülöm alkotását, az embert. Megbecsülöm még beteget, „*elrontottan*” is. Tiszteletet adok Istennek ebben a szolgálatban, hogy hiszek az Úr gyógyító és újjáteremtő hatalmában. A látogatással, a hitből fakadó imádsággal Isten eszköze kívánok lenni – a szenvedő javára. A beteglátogatók csak akkor számíthatnak eredményre, ha Isten közeléből, az Ő szeretetével telítődve indulnak el a nyomorúságban lévő emberek felé.

Krisztus üzenete szerint, ha a tanítványok ezt a gyakorlati istentiszteletet elhanyagolják, vagy éppen rosszul végzik, ez jóvátehetetlen következményeket vonhat maga után (Mt 25:31-46). Jézus Krisztus azonosítja magát a szenvedőkkel. S a betegekhez való viszonyulást, érte, az Urért végzett szolgáltnak tekinti, amelyet megjutalmaz ama napon.

E szolgálat fontosságának hangsúlyozása mellett érdemes arra is figyelni, hogy nem elég a pusztán tény,

vagyis a látogatás. A beteglátogatókat Isten nem minden esetben igazolja. Jób barátainak ezt mondja: „*nem szóltatok felőlem igazán*” (Jób 42:7). Itt tehát nem a látogatásban volt a hiba, hanem abban, amit „*vittek*”, amit szóltak. Addig nincs kifogása Istennek, amíg némán hallgatva együttéreztek Jóbbal, vagy csendes imában segítettek neki. A beteg sohasem beteg annyira, hogy a látogatásban ne érezne meg Isten jelenlétét, vagy ennek a hiányát! Több esetben a betegben megfogalmazódik ez a keserű vélemény: „*nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan*” (Jób 16:2).

A BETEGLÁTOGATÁSNAK IS MEGVANNAK A KÍSÉRTÉSEI. Néha csak kötelességteljesítés a látogatás, s ezért eredménytelen. Vannak, akik „*jól*” akarják eltölteni idejüket. Olyanok is vannak, akiket talán nem hallgat meg más, csak az ágyhoz kötött beteg, akik előtt ki lehet üríteni a felgyűlt lelki keserűséget, esetleg mások szemetjét. Meggondolatlan példák és történetek elmondásával vigasztalás és erősítés helyett leterheljük a beteget.

Olyanok is akadnak, akik azt tekintik feladatuknak, hogy kioktassák a beteget. A fájdalmak türelmes hordozására intik a beteget, magukat példaként állítva – természetesen most egészségesen! Lehet kétségbe ejteni a beteget, ha baját gyógyíthatatlannak tüntetjük fel.

Hasonló tévedés az is, amikor a gyógyulással ámitunk valakit, holott a tények és az igei üzenet szerint közel van a halál pillanata. Teljesen Istenre kell hagyatkoznunk minden esetben, hogy Szentlelke eszközzé tehessen bennünket. Hiszen csak úgy tudunk segíteni abban, hogy a beteg megbékélt szívvel tehesse meg az utolsó lépést e földi létből az örökkévalóságba.

AZ EREDMÉNYES BETEGLÁTOGATÁSNAK VANNAK LELKI ALAPTÖRVÉNYEI. Ilyen mindenekelőtt a beteggel való együttérzés. Tudnunk kell „*sírni – a sírókkal*” (Róm 12:15). Beszélgetésünk középpontjában mindig az Úr Jézus Krisztus álljon, akinek a szeretete kifogyhatatlan és

kétséget kizáróan jelen van a szenvedés ellenére is. Bűnbocsátó kegyelmére, gyógyító hatalmára és meg nem szűnő hűségére számíthat a beteg is. Segítenünk kell abban, hogy olyan fundamentumra találjon a beteg, amely nem inog meg a próbák idején sem! Könyörödjünk élő hitért a beteg számára, amely összekapcsolja őt Krisztussal – az áldott orvossal!

Látogatásunk idején a beteg állapotától függően és a lehetőség szerint emlékezzünk vissza azokra az áldásokra, amelyekkel Isten megajándékozta a beteget élete eddigi részében. Utalhatunk azokra a területekre is, ahol őt áldássá tette az Úr, és így bizonyos, hogy nem élt hiába eddig sem, sőt számíthat szolgálata jutalmára az Úrnál.

A gyülekezet életéből is mondjunk el olyan eseményeket, amelyek építhetik a beteget. Tegyük érdekeltté a közösség szolgálatában, hangsúlyozzuk, hogy a szolgálatban helytálló testvérek hálásak az értük elmondott imádságokért. S az ilyen imádságokkal szolgálhatnak a betegek is Isten országának ügyében.

KÖNNYEDÉN, FELELŐTLENÜL SEMMIKÉPPEN NEM VÉGEZHETJÜK az elköltöztetésre való felkészítést. Krisztustól kell kérnünk bölcsességet, hogy valakit megfelelő módon készíthessünk fel a nyugodt halálra és a boldog folytatásra. Arra a feltámadt életre, amelyben nincs hatalma a második halálnak (Jel 20:6).

Sohase feledjük, ahány betegség, annyiféle – ahány beteg, annyi különböző természet! Ha segíteni akarunk, akkor kérnünk kell a mindent és mindenkit jól ismerő Istent, hogy Szentlelke által készítsen fel minket olyan szeretettel és hittel, amely képes segíteni a szenvedő emberen!

Legyen a beteglátogató szolgálatunk istentisztelet, olyan alkalom, ahol nemcsak az ember találkozik az emberrel, hanem az egészséges és a beteg ember együtt áll Isten előtt, és együtt dicsőíti Istent szabadításért!

(Eredetileg a Szolgatárs 1996. május-júniusi számában megjelent írás.)

RÉVÉSZ LÁSZLÓ lp. (Magyarország)

Kajcza Juliánna

1959 – 2010

Kajcza Jánosné Juliánna – lelkipásztor-feleség, édesanya, nagymama, 51 évet élt. Október 2-án még részt vett a roma nők országos konferenciáján. Rá két napra érte a szívroham. Elég régóta hordozta már betegségét, a krónikus veseelégtelenség rendszeres dialízisre kényszerítette. Utolsó napjaiban észrevétlenül tüdőgyulladás is megtámadta, és a legyengült szervezetben a szíve felmondta a működést.

Életéről, és az együtt töltött évekről a férj, Kajcza János testvér, a nagyváradi roma gyülekezet lelkipásztora közölt adatokat. 37 évet töltöttek házasságban. Nagyon fiatalon kerültek össze: János 17 éves volt, Juliánna 14. Tizenegy év múlva a férj megtért, két és fél évre rá a feleség is, valójában ekkor rendezték a házasságkötésüket. Négy gyerekekkel áldotta meg őket Isten, immár tíz unokájuk is van. Családjukat igyekeztek a tanulásra és a munkára nevelni. Juliánna testvérnő hét évet dolgozott a nagyváradi cipőgyárban. 1992-től, a már saját kis imaházzal rendelkező közösségben, majd férjének 2003-ban történt felavatása után lelkipásztor-feleségként kötelességének tartotta az egyre népesebb roma gyülekezet lányai-asszonyai felé való

szolgálatot, tanítani őket, elvinni a konferenciákra és a Hargita táborba.

Temetésére, október 6-án, a nagyváradi Rulikovszky temető városi kápolnája előtt nagy sokaság gyűlt össze: a helybeli roma gyülekezet tagjai, atyafiak a váradi és a környék magyar baptista gyülekezeteiből, az érmelléki cigánymisszió vezetői, és a nagyváradi missziókerületből 15 lelkipásztor és lelkipásztor-feleségek. A csendes, de csípős hidegben az elköltözött koporsóját a család és rokonság szorosan körbevette, a gyászszertartást elejétől a végéig fegyelmezetten hallgatták. Gyülekezetük fiatalabb tagjainak jókora csoportja, egy hegedű és egy gitár kísérettel, nagy átéléssel szolgált énekszámokkal. A gyászistentisztelet programját Dr. Giorgiov Adrián lelkipásztor vezette, kezdő imát Bödő Zoltán lp. mondott. Vigasztaló igei üzenetet Pardi Félix és Dr. Simon József lp. szólt, a sírnál Papp Dezső lp. A kápolnánál Kovács Gyula lp. mondott befejező imát, a sírnál Bányai János és Nagy István lp.

„Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116:15). „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él” (Jn 11:25). „Jézus könnyekre fakadt.” (Jn 11:35). „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (Jób 19:25, Károli ford.)

Kívánjuk Isten további vigasztalását Kajcza János testvérnak és családjának. (Sz.L.)

Nagyváradon, szeptember 17-én özv. **Balc Sándorné**, szül. Török Magdolna, ravatala előtt álltunk meg. Testvérnőnknek Megváltó Urunk 89 évet adott. Néhány évig tartó betegség után, mint érett gabona hagyta itt porsátorát. A gyászistentiszteleten Megyesi József ny. lelkipásztor Jób 5:26 verse alapján szolgált. A sírnál Simon József lelkipásztor a Jn 5:25-29 alapján a feltámadás igazságát hirdette. Ez úton is vigasztalást kívánunk szeretteinek a Szentlélek által. (M.J.)

Hadadnásdon augusztus 29-én kísértük utolsó útjára **Szabó Miklós** testvért, akit 73 évvel ajándékozott meg az Úr. Testvérünk hűsége megnyilvánult abban is, hogy az utolsó időben már csak két mankóval tudott járni, de még úgy is eljött az imaházba. A gyászistentiszteleten ígét hirdetett a gyülekezet volt lelkipásztora, Fekete Csaba a Zsid 4,1-11 és a Jel 20, 1-10 versek alapján valamint a gyülekezet diakónusa Kaszta Ferenc testvér a Jób 16, 22-23 versek alapján. A gyülekezet énekkara és zenekara is szolgált. Testvérünket gyászolja felesége és hátramaradt családja. (F.Cs.)

Egy hosszú és dolgozó élet végén, a 97-ik évében költözött az örök honba – szerettei és a gyülekezet tagjai közül **Huszt József**. Testvérünk Zilahon született

1913-ban. Fiatalon szegődött el munkába és az Úr szolgálatába. A körzeti és a távoli gyülekezeteket látogatva hirdette az Úr kedves esztendejét. Közben kiváló iparosként tisztességgel nevelte gyerekeit. Mindenben érezte Istennek és hitvesének (Ballabás Anna (1911-1997)) segítségét, akivel 1936-ban kötött házasságot. 1961-ben költöztek Nagybányára.

Özvegyisége éveit leánya családja körében élte békességben, a műhelyében és az Úr szolgálatában. Már gyengélkedett, amikor ez év júliusában vette fel az utolsó úrvacsorát, amit Borzási Csaba segédlelkipásztor testvér szolgált ki az őt elkísérő id. Virágh Gábor dr. és felesége, valamint a jelenlevő családtagok részére.

Folyó év augusztus 21-én hunyt el. Sokan ismerték és szerették a városból is, akik végtisztességüket nyilvánítva, a gyülekezet tagjaival együtt résztvettek a gyászszertartáson. A ravatalozó kápolnánál a Zsolt. 90:12 verse alapján, míg a sírnál Jób 19:25 verséből volt hirdetve az ige a hosszú élet áldásairól, titkairól, valamint a szerető, tiszta szív jelentőségéről, mint követendő példa, melynek jelszava: imádkozni és dolgozni! A gyászistentiszteleten a gyülekezet énekkara (vezető Bányai Ferenc) és fúvószenekara (vezető Balla Vilmos) szolgáltak. Az Úr vigasztalja meg a gyászoló hozzátartozókat. **Kaszta István**

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA

Tel.: (4)0259-418 221, E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Jöjj át és légy segítségünkre!

Bácskossuthfalván, a valamikori bárói kúriából kialakított imaház és missziós központ adott helyet szeptember 17-19. között 70 nőtestvérnek, akik nyolc helyséből jöttek.

Ezzel a kéréssel fordult a Nőszövetség elnökéhez Nyúl Viktória, a pacséri (Szerbia) lelkipásztor felesége, ez év augusztus végén.

Az ottani magyar nőtestvérek vágytak eltölteni egy hétvégét együtt, és az Úrral való közösségekben. Miközben ennek megvalósulásáért imádkoztak, Viktóriának eszébe jutott, hogy Bálint Ibolya pár éve azt mondta, szívesen elmenne szolgálni a szerbiai nőtestvérek közé. Ez a vágya teljesülhetett szeptember 17-én, amikor férjével, Bálint Pál lp.-al és másik két szolgatárssal, Halász Irénkével és Szilágyi Borikával érkeztek meg Szerbiába, Bácskossuthfalvára.

A valamikori bárói kúriából kialakított imaház és missziós központ adott helyet szeptember 17-19 között 70 nőtestvérnek, akik nyolc helyséből jöttek.

Szerbiában kb. 60-70 magyar ajkú baptista nő él, ami azt jelenti, hogy majdnem mindenki részt vett ezen a csendesnapon, aminek a témája megegyezett a hargitai női csendesnapok témájával: „Időben vagyunk?”

Péntek este Nagy Tiborné Mária (Csantavér), a Szerbiai Baptista Nőszövetség elnöke köszöntötte a jelenlevőket. Mivel néhány szerb ajkú nőtestvér is jelen volt, minden előadást fordítottak: Nagy Marika, Győrfi Anna és Nagyajtai Eszter. Az éneklést Nyúl Viki és Vass Szilvia kísérték zongorán. A szombat du-i barkácsolást Varga G. Mónika vezette.

Szombat délelőtt Bálint Ibolya és Halász Irénke szolgáltak, délután pedig Szilágyi Borika. Este biznyságtévesek hangoztak el. Nagy Kati, pacséri testvérnő arról tett biznyságot, hogy nehéz terhe „20 éves csecsemőjének” a gondozása, hogyan vált könnyebbé, amióta megismerte az Urat. Farkas Natália, Csantavérről Isten gondviseléséről beszélt, amit súlyos betegsége alatt tapasztalt meg a nyár folyamán. Nagyajtai Eszter

testvérnő Szabadkáról az idősebb generációra valló bölcsességgel beszélt az Istennek való szolgálat szépségéről és bátorította a fiatalabb nőket a folytatásra.

Testvérnőink megtapasztalták Isten csodálatos gondviselését még abban is, ahogyan az ételt kirendelte. A nyári táborokból megmaradt pástétom, lekvár, méz, tea elegendő volt a reggelikhez, vacsorákhoz, a két ebédhez való pedig Ócsáról (M.o.) kapták ajándékba szakáccsal, Miklósváry Péterrel és csapatával együtt. A helyi nők sütöttek sütit a kávé mellé.

Vasárnap délelőtt megtelt az imaház. A nőtestvérekhez csatlakoztak helyi testvérek, hallgatók. Bálint Pál lp. szolgált a Zsid 12:14 alapján: „Kövessétek mindenki

irányában a szentséget”. Figyelmeztetett, hogy a szentségen való munkálkodás társas vállalkozás Istennel. Ő végzi bennünk a munkát, de nekünk engedelmeskednünk kell.

Mivel sokan vannak az ottani nőtestvérek között olyanok, akiknek gyermekeik vagy férjük még nem az Uré, bátorításul szolgált számukra az ige, hogy „ha a gyökér szent, az ágak is azok lesznek”. Örömmel vettünk tudomást arról, hogy két barátkozó nő döntött Krisztus mellett azon a hétvégén. Isten adjon nekik kitartást!

Szívesen írtuk be nevünket a bácskossuthfalvi imaház vendégkönyvébe és boldogan mondjuk, hogy megérte elmenni.

SZILÁGYI BORIKA

Bácskossuthfalva: a missziós központ kápolnája

A csendesnap legkorábban érkezett résztvevői szombat reggel.

Szilágyi Borika, Dr. Halász Irén, Nagy Tiborné Mária, Bálint Ibolya és Pál, Nyúl Viktória.